

Statut Wspólnoty „Modlitwa Serca” – w Szkole Jezusa Chrystusa, Maryi i Świętych

I. Opis Wspólnoty

1. Wspólnota „Modlitwa Serca”, zwana w dalszej części Statutu „Wspólnotą”, została założona w 2003 r. w Świdniku, a od następnego roku jej spotkania odbywały się w Lublinie. Gromadzi osoby pragnące uczyć się „modlitwy serca”. Modlitwa jako główny przedmiot zainteresowania tej Wspólnoty, zakłada stopniowe poznawanie judeochrześcijańskiego objawienia i odczytanie Bożego planu zbawienia człowieka w Chrystusie. Zakłada też wolę udzielenia Bogu osobistej odpowiedzi. Poznając to co na temat modlitwy mówi objawienie i nauka Kościoła katolickiego, członkowie Wspólnoty podejmują praktykę modlitwy indywidualnie i wspólnotowo. Jako praktyka, <szuka>, modlitwa wymaga wprowadzenia w relację z Bogiem i wtajemniczenia w umiejętność współdziałania z Jego łaską. Oto dlaczego potrzebuje ona „szkoły”, w której są nauczyciele i mistrzowie modlitwy, uczniowie, tj. wszyscy pragnący pogłębić i udoskonalić swą modlitwę. „Szkoła” ta chce pozostać jednakże zarazem ewangeliczną wspólnotą, której członków łączy duch modlitwy. Praktyka modlitwy w tej „szkole”-wspólnocie zmierza do zaangażowania nie tylko rozumu ale i woli, i serca każdego z uczestników modlitewnych spotkań, czyli wewnętrznego centrum i głębi osoby.
2. Wspólnota działa w Kościele katolickim pod opieką duchową kapłana i w uzgodnieniu z proboszczem, na terenie którego parafii odbywają się spotkania Wspólnoty.
3. Aktualną siedzibą Wspólnoty (2024 r.) i stałym miejscem spotkań jest dom Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego (Księży pallotynów) przy parafii pw. Wieczerzy Pańskiej w Lublinie. Siedzibą drugiej Wspólnoty filialnej w stosunku do omawianej jest parafia pw. NMP Matki Kościoła w Świdniku, która jest kształtowana i podejmuje działalność na podstawie tego samego Statutu.
4. Wspólnota składa się z:
 - a) lidera odpowiedzialnego za organizację życia Wspólnoty;
 - b) wicelidera;
 - c) kapłana odpowiedzialnego za zasady, na których opiera się tożsamość wspólnoty, ewangelizację wewnątrz wspólnoty i za jej formację duchową;
 - d) moderatora, który podczas nieobecności lidera i wicelidera przejmuje ich obowiązki oraz kontaktując się z członkami małych wspólnot, podaje intencje modlitewne.
 - e) członków formalnych, którymi są wszyscy uczestnicy spotkań;

f) członków nieformalnych, tj. tych wszystkich, którzy kontaktują się z nią za pomocą strony internetowej <http://www.modlitwaserca.org>, bądź w innym sposób. Wspólnota używa znaku graficznego przedstawionego jako załącznik do niniejszego statutu.

II. Cele Wspólnoty.

1. Pierwszym celem Wspólnoty jest formacja jej członków do „modlitwy serca”. Formacja jest inspirowana nauką judeochrześcijańskiego objawienia o modlitwie (modlitwa patriarchów i proroków, Księga Psalmów, modlitwa Jezusa Chrystusa, modlitwa Maryi, modlitwa Apostołów), modlitwą Kościoła pierwotnego, nauką i żywą tradycją Kościoła dotyczącą modlitwy, jak również wybranym doświadczeniem wielu mistrzów duchowych i Świętych. Formacja teologicznoduchowa jest w procesem, w trakcie którego uczestnicy zaznajamiają się z uwarunkowaniami modlitwy, podstawowymi formami i etapami modlitwy, z indywidualnym i wspólnotowym, w tym liturgicznym jej wymiarem.
2. Istotnym celem Wspólnoty jest zjednoczenie duchowe jej członków dzięki praktykowanej modlitwie, w której „jeden duch i jedno serce ożywiają wszystkich” jej uczestników (Dz 4, 2) pozostających w *communio* z całym Kościołem.
3. Drugim zasadniczym celem Wspólnoty jest apostołstwo modlitwy, świadectwo słowa i życia chrześcijańskiego oraz specyficzna diakonia, służba, którą - po duchowym rozeznaniu i odpowiednim przygotowaniu - członkowie Wspólnoty podejmują włączając się aktywnie w misję ewangelizacyjną Kościoła.

III. Duchowość Wspólnoty

1. Duchowość Wspólnoty wpisuje się w duchowość Kościoła katolickiego i zmierza do odsłonięcia Boskich źródeł życia duchowego (słowo Boże, sakramenty święte, w tym zwłaszcza Eucharystia i sakrament pokuty i pojednania, doświadczenie duchowe Świętych) i doprowadzenia członków Wspólnoty do odkrycia w sobie głębin swego bytu i zakorzenionej w sercu łaski chrztu świętego i sakramentu bierzmowania, i – pod wpływem Ducha Świętego - uwolnienia w sobie dynamizmu ducha, ducha synostwa Bożego, a następnie świadomego zdecydowania się na życie według Ducha Świętego. Owo uwolnienie dynamizmu ducha i kształtowanie w sobie postawy przybrania za synów, w którym uczeń Jezusa Chrystusa nazywa Boga <Ojcem> (Rz 8, 15), staje się możliwe dzięki systematycznie praktykowanej modlitwie, rozważaniu słowa Bożego, praktyce skupienia duchowego, otwarciu się Boże natchnienia wolę Bożą odczytywaną w słowie Bożym, przykazaniach Bożych i wskazaniach Kościoła oraz przez podjęcie wezwania do nawrócenia i pokuty, poddanie się kierownictwu duchowemu, i przez żywe uczestnictwo w liturgii Kościoła gromadzącego się na celebrację misterium paschalnego Jezusa Chrystusa.
2. Dlatego też głównym charyzmatem Wspólnoty jest odkrywanie głębi modlitwy wewnętrznej, jej Boskich i ludzkich uwarunkowań i dynamizmów i ciągłe jej ćwiczenie, w celu dojścia do „modlitwy serca”, uzyskania doświadczenia działania Ducha Świętego w sobie, głębszego poznania Jezusa Chrystusa, większej wolności duchowej w stosunku do rzeczy ziemskich, woli modlitwy nieustannej i wdrażania się w nią, doświadczenia mocy łaski Bożej i zdania się na Ducha Świętego.

Przykładem głębokiej modlitewnej postawy dla wszystkich członków Wspólnoty pozostaje Maryja, która za życia ziemskiego stale rozważała w swym sercu słowa i czyny Chrystusa (Łk 2, 51) i dokonującą się historię zbawienia i uczestniczyła w niej z zawierzeniem Bogu i z pełnym oddaniem aż po Krzyż. Jako najbardziej uległa Duchowi Świętemu i pełna Jego łaski jest obecnie wielką Orędowniczką u Jezusa Chrystusa w wypraszeniu łaski Bożej i Matką nadziei na wysłuchanie zanoszonych do Boga modlitw.

3. Członkom Wspólnoty znana jest - ceniona w Kościele prawosławnym - *Modlitwa Jezusowa*, opisana w *Opowieściach pielgrzyma*, polegająca na ciągłym wzywaniu imienia Jezusa, dzięki czemu modlący się przyjmuje do swego serca Jezusa Chrystusa, uznaje Jego panowanie nad sobą i przyobleka się w Niego, doznając przemiany duchowej. We Wspólnocie jest ona uznana za ważną i pomocną metodę modlitwy w dojściu do <modlitwy serca>. Dowodem tego jest praktykowana przez nich w <małych wspólnotach> modlitwa Jezusowa w formie nieco uzupełnionej, podejmowana co tydzień o tej samej porze, nie w tym samym miejscu ale w łączności duchowej. Niekiedy ma ona związek z *Modlitwą Jezusową* jedynie pośredni, gdy stosowane jest inne wezwanie modlitewne.
4. Zasadniczym rysem duchowości Wspólnoty Modlitwy Serca jest wypracowanie i zaproponowanie innym większej ilości <dróg> prowadzących do odkrycia i doświadczenia „modlitwy serca”. Staje się to możliwe najpierw przez odkrycie i poznanie antropologicznych, psychologicznych i teologiczno-duchowych uwarunkowań modlitwy i wspomnianych dynamizmów życia duchowego, dzięki którym różne formy modlitwy Kościoła i pobożności chrześcijańskiej mogą się okazać drogą do głębszej modlitwy, przeżywania jej na „poziomie serca” i doświadczenia większej jej owocności w całym życiu. Formy te wymagają stopniowej interioryzacji prowadzącej od lektury słowa Bożego i modlitwy ustnej, poprzez modlitwę myślną, medytację angażującą nie tylko rozum ale i wolę i uczuciowość osoby aż do zejścia, mocą Ducha Świętego, na „poziom serca”. Takimi drogami do głębszej modlitwy są np.:
 - a) Modlitewne czytanie i rozważanie słowa Bożego jako podstawy autentycznej duchowości chrześcijańskiej. Zostało ono ponownie zalecane wiernym przez Synod Biskupów w Rzymie w 2008 r. poświęcony roli słowa Bożego w życiu i misji Kościoła. Pokorna i uważna *meditatio* słowa Bożego przeżywana w Duchu Świętym i w zażyłości z Chrystusem prowadzi do modlitewnego dialogu człowieka z Bogiem (*oratio*) i niekiedy do kontemplacji, podczas której przyjmujemy jako dar samego Boga i odczuwamy na sobie Jego spojrzenie. Każda *Lectio divina* winna być przeżywana w jedności z Kościołem a nie w duchu indywidualistycznym. Mając to na względzie Wspólnota „Modlitwy Serca” praktykuje systematycznie wspólnotową medytację nad słowem Bożym według metody „Siedmiu Kroków” (*Seven Steps*), wypracowaną w południowej Afryce i stosowaną na wymienionym Synodzie; Medytacja ta winna mieć swoje przedłużenie w codziennej medytacji indywidualnej.
 - b) Kontemplacyjne przeżywanie Eucharystii – „Serca” Kościoła - jako wyraz wewnętrznej dyspozycji zgodnej z gestami i wypowiedzianymi słowami i postawy schodzenia w głąb sprawowanej tajemnicy zbawienia. Taki sposób przeżywania jest bardziej możliwy, gdy uczestnikom liturgii zostaną wcześniej objaśnione obrzędy w świetle wydarzeń zbawczych i gdy zostaną oni wprowadzeni w znaczenie znaków zawartych w obrzędach oraz gdy w katechezie mistagogicznej zostanie im ukazane

znaczenie obrzędów w powiązaniu z życiem chrześcijańskim (Benedykt XVI, *Sacramentum caritatis*, 64). Wspólnota „Modlitwa Serca” pragnie z takim wewnętrznym nastawieniem serca przeżywać Eucharystię i składać Bogu w ofierze dar z siebie i z własnego życia.

c) Polecanym przez Kościół aktem pobożności jest adoracja Najśw. Sakramentu poza Mszą Świętą. Przygotowuje ona chrześcijanina do udziału w Eucharystii, bo „tylko przez nią można dojrzeć do głębokiego i autentycznego przyjęcia Chrystusa” (Benedykt XVI). Akt przyjęcia Pana eucharystycznego winien objąć całego człowieka tak, aby dokonała się w nim asymilacja duchowa tego co przyjął materialnie i by Duch Zmartwychwstałego mógł ogarnąć całą wewnętrzną „przestrzeń” jego serca i w nim zapanować. Dlatego też adoracja winna stawać się wielbiącą kontemplacją osoby Jezusa Chrystusa i Jego miłości przenikającej nasze życie doczesne oraz dziękczynieniem za każde uobecnienie dzieła zbawienia w Eucharystii. W tym sensie przedłuża ona to co dokonało się podczas Mszy Świętej i je intensyfikuje.

d) Głównym i zarazem centralnym nabożeństwem w duchowości chrześcijańskiej jest nabożeństwo do Najśw. Serca Jezusa Chrystusa – źródła naszego Odkupienia. Świadomi tego, że są wezwani nie tylko do rozważania miłości Bożej w postawie Jezusa ale do brania w niej udziału, członkowie Wspólnoty „Modlitwy Serca” pragną odkrywać drogę do Serca Jezusowego w modlitwie osobistej inspirowanej pobożnością tradycji Kościoła od Średniowiecza, a zwłaszcza w Eucharystii, w której „miłość, która nas zbawia jest stale aktualna. Teraz... dzisiaj... w każdej chwili” (św. Jan Paweł II) Serce Jezusa jest w niej „źródłem życia i świętości” wiernych. Na miłość tego Serca, które „gorąco pragnie, aby ludzie je pokochali, aby ich wyrwać z przepaści zatracenia, w którą szatan ich wtrąca w wielkiej liczbie” (św. Maria Małgorzata), Wspólnota pragnie odpowiadać z miłością ofiarną i podejmować modlitwę przebłagalną za grzechy całego świata. Pragnie powierzać się temu Sercu i pozwolić się dogłębnie przemienić przez miłość Bożą.

e) Z przebłaganiem Najśw. Serca Pana Jezusa łączy się nabożeństwo wynagradzające Niepokalanemu Sercu NMP. Maryja jako Matka uczniów Jezusa całym swym Niepokalanym Sercem pragnie ich jednoczyć przez miłość z Chrystusem i prowadzić w Duchu Świętym do świętości. Dlatego członkowie Wspólnoty „Modlitwa Serca” pragną odnawiać swój akt osobistego poświęcenia się Niepokalanemu Sercu Maryi i zachowując serca czyste, wolne od grzechu, postępować drogą woli Bożej. Pragną być aktywnymi apostołami Chrystusa i Maryi, Królowej Apostołów w walce ze złem współczesnego świata w każdej jego postaci, angażując się wielkodusznie w wyzwolenie tych serc, które zamiast być „siedliskiem miłości” stały się „siedliskiem grzechu”.

5. Wymienione drogi prowadzące do głębszej modlitwy aż do postulowanego zejścia na „poziom serca”, podstawy duszy, głębi osobowej, w której dokonuje się przemiana człowieka w Chrystusie, służą jako przykłady dróg i dają każdemu uczestnikowi Wspólnoty możliwość wyboru tej jedynej drogi, na której odkryje on osobiste Boże wezwanie do „modlitwy serca” i zdecyduje się nią iść w swym życiu duchowym. Nie jest zobowiązany aby w takiej samej mierze zaangażował się na każdej z nich. Członkowie Wspólnoty angażują się w modlitwę proponowaną przez Wspólnotę zgodnie ze swoimi możliwościami duchowymi i czasowymi. Lider podaje na stronie

internetowej Wspólnoty modlitwy, które najpełniej wymagają pilnej odpowiedzi i wyrażają specyfikę apostołstwa modlitwy Wspólnoty.

IV. Przynależność do Wspólnoty: zobowiązania i prawa

1. Osoba staje się formalnym członkiem Wspólnoty poprzez wypełnienie formularza umieszczonego na stronie internetowej Wspólnoty, zaaprobowanego następnie przez lidera Wspólnoty.
2. W życiu duchowym Wspólnoty można uczestniczyć i bez formalnego zapisania się, gdy ktoś nie mogąc przybyć na spotkanie albo z racji dużej odległości łączy się duchowo ze Wspólnotą w modlitwie, przyjmuje za własne jej cele i pragnie je realizować. Może też prosić Wspólnotę o modlitwę w intencjach, które aktualnie są dla niego ważne i pilne. Może też podzielić się ze Wspólnotą świadectwem swego życia dla zbudowania jej członków.
3. Od chwili zapisania się do Wspólnoty nowy członek przyjmuje zobowiązanie do modlitwy w intencjach przedkładanych przez Wspólnotę i Wspólnocie z zewnątrz. Zobowiązanie do modlitwy jest jednakże bardziej zobowiązaniem „serca”, niż prawa. Tym samym brak jego realizacji z powodu jakichś życiowych trudności lub zapomnienia nie skutkuje popełnieniem grzechu i utratą członkostwa we Wspólnocie. Utrata członkostwa następuje w momencie świadomego zaniechania podjętych zobowiązań modlitewnych. „Powrót” do duchowego udziału w życiu Wspólnoty tego członka, który zaniechał modlitwy, odbywa się poprzez jego powrót do modlitwy i nie wymaga powtórnego zapisania.
4. Przynależność członków Wspólnoty Modlitwa Serca do innych wspólnot czy stowarzyszeń ekklezjalnych nie jest przeszkodą do przynależności do niniejszej Wspólnoty.
5. Każdy członek może wypisać się ze Wspólnoty poprzez zawiadomienie lidera za pomocą poczty elektronicznej lub telefonicznie bez podawania przyczyny podjętej decyzji.

V. Aktywność apostołska Wspólnoty

1. Członkowie Wspólnoty swoją postawą w życiu codziennym powinni świadczyć o swej przynależności do Chrystusa i Kościoła, i gorliwie uczestniczyć w Eucharystii, w innych sakramentach i uczyć się trwać na modlitwie starając się o ducha modlitwy.
2. W ramach apostołstwa modlitwy członkowie Wspólnoty modlą się w intencjach papieskich, intencjach kierowanych do niej z zewnątrz Wspólnoty, w intencjach samej Wspólnoty oraz w intencjach własnych. Z racji swej przynależności do Wspólnoty powinni modlić się w intencjach składanych przez osoby proszące o wsparcie duchowe za pośrednictwem strony internetowej lub gdy osobiście zostaną przez kogoś poproszone o modlitwę. Zachęca się członków do podjęcia „duchowej adopcji dziecka poczętego” poprzez odmawianie odpowiedniej modlitwy dostępnej na stronie internetowej Wspólnoty.
3. Wspólnota „Modlitwa Serca” nie jest skupiona na swoich sprawach i nie tylko na modlitwie, ale każdy z jej członków stara się czynić dobro w swym życiu, począwszy od tego co dobrego może wnieść w swoje małżeństwo, rodzinę, środowisko pracy itp.

Swą pokorną i ufną modlitwą obejmuje najbardziej palące i ważne sprawy Kościoła, jak np. ewangelizację i jej wpływ na powstrzymanie religijnego zubożenia w Europie; małżeństwa sakramentalne zagrożone rozbitiem, deprawację dzieci i młodzieży przez narzucaną im ideologię, sprzeczną z chrześcijańską cywilizacją życia i miłości; sprawy społeczne naszej Ojczyzny i jej rozwój oparty na prawdzie, sprawiedliwości społecznej i trosce o najbardziej ubogich; wreszcie problemy całego świata zanosząc modlitwę o pokój na Ukrainie i na Bliskim Wschodzie i o pomyślny rozwój ludów i narodów oparty na wolności i prawie do samostanowienia.

4. Każdy z członków Wspólnoty winien troszczyć się o ilościowy i jakościowy jej rozwój. Winien się czuć posłanym przez Chrystusa do innych i przez indywidualne swe kontakty pozyskiwać dla Wspólnoty nowych członków, którzy będą w niej mogli uzyskać żywe doświadczenie wiary i wnieść do niej nowego ducha.
5. Każda osoba, nawet nie wpisana na listę członków Wspólnoty, może korzystać ze strony internetowej Wspólnoty. Materiały formacyjne zamieszczone na stronie internetowej mają być pomocą nie tylko w pogłębieniu osobistej modlitwy, utrzymania kontaktu ze Wspólnotą ale i wsparciem w świadectwie danym Chrystusowi słowem i czynem.
6. Teksty umieszczane zarówno przez osoby z zewnątrz jak i przez członków formalnych Wspólnoty na stronie internetowej winny być wyważone i zgodne z duchem Ewangelii. W przeciwnym razie lider ma obowiązek usunięcia wpisów, które nie dają się pogodzić z wiarą katolicką i dobrymi obyczajami.

VI. Rada Wspólnoty i jej ciągłość.

1. Na czele Wspólnoty stoi lider, którym aktualnie jest założyciel Wspólnoty i redaktor (te funkcje mogą być rozłączne) jej strony internetowej.
2. Ciałem doradczym w sprawach programowych, organizacyjnych, formacyjnych i apostołskich jest Rada Wspólnoty wybierana na okres 3 lat.
3. Wybór Rady dokonuje się przez głosowanie przy obecności przynajmniej 10 osób.
4. Rada Wspólnoty składa się z:
 - a. lidera;
 - b. wicelidera;
 - c. kapłana opiekuna wspólnoty;
 - d. moderatorów Małych Wspólnot czynnie uczestniczących w spotkaniach formacyjnych;
 - e. dwóch formalnych członków Wspólnoty miejsca.
5. W razie śmierci lub rezygnacji lidera, opiekun kościelny Wspólnoty, w konsultacji z Radą Wspólnoty, powołuje nowego lidera.

Opracowali: Ks. Stanisław Zarzycki SAC
Marek Pomalecki